

İbrahim Yazıcı

Rahşan Apay
rahsan.apay@andante.com.tr

Ne kadar çok insana ulaşabilirsem o kadar mutlu olacağım

Kaçımız toplumsal kurguları yıkacak cesarete sahibiz? Bugün aramızdan kaç kişi çıkıp da "kendim için istediğim, kendime layık bir hayatı yaşıyorum" diyebilir? Oysa ki çocukluk hayallerimiz, yaşam misyonumuzu içinde barındıran, bize özel gizli kodlar. Bu kodları silmeyen ve peşinden giden, yaşam amacına ters düşen her şeyi "çocukluk hayallerine" dönüştürmeyi başarabilmiş, iç dünyası zengin, sıradışı bir sanatçının, bir orkestra şefinin yaşadıklarını ve biriktirdiklerini gelin birlikte paylaşalım...

"Müzik toplumun aynasıdır" denir. Aynaya baktığında sen ne görüyorsun?

Biz Batıyla Doğu arasına sıkışmış bir toplumuz. Müziğimizde acıklı, pesimist, umutsuz o kadar çok etmen var ki... Mesela halk türkülerimizin çoğu teslimiyet duygusuyla, aşağı perdeye doğru bırakır kendini. Bu, kadere teslimiyettir. Bu yüzden mücadeleci bir toplum değil, kaderci bir toplumuz. İlerlemek yerine, *"ne yapalım dahası yok"* diyoruz.

Müziğimiz gelişimimizde belirleyici bir rol oynadı mı sence?

Birbirini karşılıklı etkileyen bir döngü olarak düşünebiliriz bunu. Çünkü o tarz müzikler çalındıkça, insanların ruh durumu bu hale döndü, o tarz müzikten hoşlanmaya başladılar. Müzik neden bir toplum için çok önemli? Birlikte gidilen, birlikte dinlenilen ve birlikte icra edilen bir konserde ortak bir frekans ve bellek oluşuyor çünkü. O yüzden görünenden çok daha büyük bir önem taşıyor.

Halk tam elini uzatacakken eli yanıyor

Böyle bir topluma çoksesli müzik anlatılmaya çalışılırken, bir çarpışma, kırılma noktası oldu. Sence nerede hata yapıldı?

Birincisi; Beethoven'i, Mahler'i bilenler diğerlerini hakir gördüler. Onlar ancak lütfettikleri zaman çaldılar, ve o insanlar da o zaman dinleyebildiler. Çocukluğum CSO'yu dinlemekle geçti. Hatırlıyorum, orkestra üyeleri sahneye çıktıkları zaman bir kibir sezinlerdim. *"Biz çalıyoruz ama siz ne kadar anlayabileceksiniz?"* gibi...

İkincisi; kendi kültürümüze kıymet vermememiz. Çok güzel türkülerimiz, saray müziklerimiz var. Neden bunları ilkellikle suçluyoruz? Müzik, tek sesli olduğu için kötü olamayacağı gibi sadece çok sesli olduğu için de iyi olamaz. Çoğu kez bu at gözlüğünden bakıyoruz. İnsanlar da hissetmişler ve "biz zaten anlamayız" diye düşünüyorlar. Kendilerini çoksesli müziğe layık görmüyorlar.

Türk Beşlerimiz bu konuda epey çaba gösterdiler. Türkülerimizi çoksesli olarak düzenlediler. Ancak bu çağdaşlaşma hareketi günümüze başarıyla taşınamadı. Bunun sebeplerini neye bağlıyorsun?

Bazı türküler öyle samimiyetle düzenlenmiş ki... Mesela Saygun'un ***Ay Doğar Giresun'dan*** türküsü... Parçanın aslını hiç bozmadan, adeta yeniden bestelenmiş... Fakat maalesef bazı besteciler sadece komplike armonileri bildiklerini ve nasıl kullanabildiklerini göstermek adına itici şeyler de yapabiliyorlar. Eh, böyle olunca da halk tam elini uzatacakken eli yanıyor, bir daha da elini uzatmıyor.

Bestecilerle halk arasındaki bağın yeniden kurulabilmesi için sen de çok şey yapıyorsun. Repertuvarında Türk bestecilerin eserlerine sıkça yer veriyorsun.

Bir insan kendi müziğini, kendi sesini bilmezse Beethoven'i, Mozart'ı nasıl yorumlar? İnsan önce kendi mahallesini tanır, sonra karşı caddeye geçer. Her Türk bestecisinin eserinin en az bir kere seslendirilme hakkı olduğunu düşünüyorum.

Kendimizi hiçbir şeye layık görmüyoruz

Kaderci bir toplum olduğumuzdan söz etmiştin. Bu başarılı insanlar sence nerede çevirdiler kaderlerini?

Bence kendilerini oldukları gibi kabul ettiler ve başka bir şey olmaya çalışmadılar. Bu çok önemli... Nefret ettiğim bir tür haber manşeti var: *"Türk gencinin büyük başarısı! Harvard'a kabul edildi"*. Yahu Türkler geri zekâlı mı ki kabul edilmesin? Kendimizi hiç bir şeye layık görmüyoruz. Bir aşağılık kompleksidir gidiyor... Oysa ki başarılı insanlar Türk olduklarını asla yadsımadılar, aksine hep gurur duyarak söylediler.

Fotoğraf: Serkan Kalfa

EMI CLASSICS

http://emiclassics.com/

Music From EMI

VARIOUS ARTISTS
100 BEST WALTZES AND POLKAS
5099908288929 - 6 CD

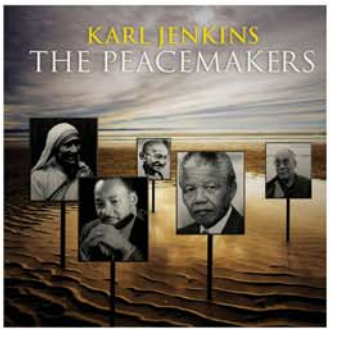

KARL JENKINS
THE PEACEMAKERS
5099908437822 - CD

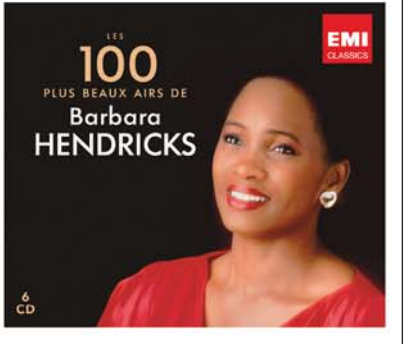

BARBARA HENDRICKS
BEST 100 BARBARA HENDRICKS
5099908568328 - 6 CD

EMI Music Turkey
www.emikent.com.tr
T. (0212) 244 58 44 EMI
http://facebook.com/emimusicturkey
http://twitter.com/emimusicturkey

Müzik, tek sesli olduğu için kötü olamayacağı gibi sadece çoksesli olduğu için de iyi olamaz. Çoğu kez bu at gözlüğünden bakıyoruz.

Başarılı insanların işlerine her daim özenle, samimiyetle odaklandıklarını görüyoruz. Oysa bizim ülkemizde tam tersi geçerlilikte. Hele bir de devlet memuru olup rahata geçmişsek, gösterdiğimiz özen giderek düşüyor. Senin dinamizmin, rahata alışmış bazı orkestralarımızı rahatsız etmiyor mu?

Bazen rahatsız ediyor, ama bunu hiç bir zaman yüzlerine çarpmadım. Bir şekilde onları fişekleyecek bir şey bulurum. Aslında bütün kurumlar aynı durumda. Yüksek bir bilincin olmadığı yerde kendi başarısızlıklarını örtmek için dedikodular ve başkaları hakkında konuşmalar da başlıyor. Tipik Türk zihniyeti. Böyle olunca da yukarıya çıkacağımıza, kaçınılmaz olarak hep beraber aşağıya iniyoruz.

Konserlerde hedefim arka sıralarda oturan dinleyiciler

Şeflik politikan nedir? Bir orkestrada nelerin değişmesi gerekiyor sence?

Orkestralarımızın yabancı orkestralardan en büyük farkının ne olduğunu ancak yıllar sonra keşfettim: Bizde amaç armoniyi yaşatmak değil, sadece presleyerek uğul uğul büyük bir ses çıkartmak ki, bu hiç hoşlanmadığım bir şey. Mesela Viyana Filarmoni tamamen tınıya yoğunlaşan bir orkestradır. Hiç bir haşinlik duyamazsın; armoniler kristaller parlıyormuşçasına ışıldar. Türkiye'de en zorlandığım ve en çok aradığım şey bu: İnsanın kuru gürültü yapması değil, kendinden ümit etmesi, çıkardığı sesin ışıltısının kilometrelerce uzaktan görünebilmesi, duyulabilmesi. Benim için sanat bu.

"Kendinden ümit etmesi" dedin. Ama bu ümitsizlik, kadercilik bizim genlerimizde ve yaşam tarzımızda çok keskin bir şekilde duruyor.

Herkes için demeyeyim, ama genel olarak öyle. Özgüvenle kendini beğenmeyi de çok karıştırıyoruz birbirine. Mesela "ben bunu yaparım" derim; ama bunun arkasında onlarca yıllık emek ve deneyim vardır. Hesabımı yapar, ondan sonra "yaparım" derim. Çünkü sanat ya yüzde yüz yapılır ya da hiç yapılmaz. Bu iş kimya dersinden elli alıp geçmeye benzemez.

Konserlerde hedefim arka sıralarda oturan dinleyicilerdir. Kim bilir, belki bir genç sevdiği kız için konsere gelmiştir. Belki kızın yüksek zevkleri vardır ama yanındaki genç uyuklamak üzere gelir. İşte o çocuğun dikkatini bir an için çekebilirsem, başarılı bir konser yapmış sayarım kendimi.

En arka koltukta oturan çocuğu yakalaman o andaki icranla mı gerçekleşiyor, yoksa repertuvar seçiminle mi?

Ben genelde o anki icrayla yapıyorum. İcra ettiğimiz eser o anda havaya gidiyor ve yok oluyor. Kayıtta yakalanabilecek bir şey değil bu. Bizim işimiz o anı yaşamak ve yaşatmak. Bazen orkestralar bundan çok şikayet ediyor ama benim için o sesin o anda birazcık tutulmuş olması, salondaki nabzı tutmak demek. Sonsuz renk paletine azıcık dokunmak gibi bir şey.

İzmir Devlet Senfoni Orkestrası'nda, farklı repertuvar seçimlerinle unutulmayacak konserler de yaptın.

Bir esere koronun katılamayacağı son anda ortaya çıkınca, on gün çalışıp Mahler 6. Senfoni'yi seslendirmiştik. Önce herkes "İzmir seyircisi sıkılır. Burada *Mahler 6 filan gibi eserler dinlenmez.*" diyordu. Seksen dakikalık, orkestra için çok güç bir eser. Gerçekten de fiziksel güç ve konsantrasyon istiyor. Tek yaptığım şey konsere başlamadan önce seyirciye Mahler'le ilgili bir kaç cümle söylemek oldu. Ne oldu biliyor musun? "Dolce Vita" bir hayat sürdüğü ve çok çabuk sıkılacağı düşünülen İzmir seyircisi, seksen dakikalık konseri dikkatle dinledi ve yirmi dakika ayakta alkışladı. Siz, halka onların anlayacağını düşünerek elinizi uzatırsanız, onlardan da size bir cevap gelir.

Kendimi bildim bileli müzik içimi titretirdi

16 yaşında konservatuvara girdin. Aslında çok geç sayılan bir yaş. Öncesinde bir müzik geçmişin var mıydı?

16 yaşında yarı zamanlı olarak başladım, gerçek giriş yaşım ise 17. Çok az gitar çalıyordum. O da okulumuzda seçmeli müzik dersi olduğu için. YÖK yasası nedeniyle Gazi Eğitim'den yol verilmiş Güneş Apaydın, okuldaki müzik öğretmenimdi. Çok şanslıydım; onun sayesinde Manhattan Transfer'i dinledim ilk kez. Bazen de biraz armoni gösterirdi. Kendimi bildim bileli müzik içimi titreten bir şeydi.

Ailen, sendeki bu yeteneği ve isteği görüp yönlendirmedi mi?

Hayır. Klasik bir Türk ailesi olarak "Öyle müziğe filan yönlendirmeyelim. Adam gibi bir mesleği olsun" diye düşünüyorlardı. Bir opera sanatçısı olan babamın teyzesinin kızı, bendeki yeteneği fark etmiş ve *"Bu çocuğun kulağı çok iyi. Piyano dersi aldıralım"* demişti. Öyle ki o anda duyduğum bir şarkıyı hemen ezberlerdim. Henüz doğru düzgün konuşamazken, Emel Sayın'ın şarkılarını nağmeleriyle, komalarıyla söyleyebilirdim.

Müzik duyduğumda heyecanlanırdım ve utanarak bu heyecanımı gizlemeye çalışırdım. On yaşıma geldiğimde Çaykovski'nin senfonilerini dinler olmuştum. Dinlerken paralize olurdum, tir tir titrerdim. Ankara'da o zamanlar Tansel Plak vardı. Bütün harçlığımı plaklara yatırırdım.

Peki seni klasik müzik dinlemeye kim teşvik etti?

Hiç kimse. Hatırlıyorum, orta birinci sınıftayken Mahler senfonileri ezbere bilirdim. Şimdi hayret ediyorum. Konservatuvara girmeden önce bildiğim eserleri, şu an konservatuvarda okuyan gençler bilmiyorlar. Oysa günümüzde ne imkânlar var.

Bir hikâye anlatayım size; bir gece yatağımda hem ağlıyor

Fotoğraf: Serkan Kalfa

Bir insan kendi müziğini, kendi sesini bilmezse Beethoven'i, Mozart'ı nasıl yorumlar? İnsan önce kendi mahallesini tanır, sonra karşı caddeye geçer.

hem dua ediyordum. *"Allahım, dünyanın en kötü müzisyeni olmaya razıyım, ama ne olur müzisyen olayım. Olamayacaksam, yarın sabah bu yataktan ölüm çıksın."* Ertesi sabah uyandığımda baktım ki ölmemişim. İnsan bir şeyi gönülden isterse, evren ne olursa olsun bir şekilde yardım ediyor. Ve tesadüfe bakın ki bu olayın üzerine o akşam kuzenim aradı. *"Sen müziği bu kadar seviyorsun. Bak Hacettepe Konservatuvarı* yarı zamanlı program açıyormuş, *girsene"* dedi... Hiç tereddütsüz girdim sınava, fakat ailemden gizli. Babam asla müzisyen olmamı istemiyordu.

Bu süreçte babanla olan ilişkin ne durumdaydı?

Beni vazgeçirmek için elinden geleni yaptı. Ama öyle bir inatla istedim ki, durduramadı beni. Hayatımda böyle tuhaf kararlılıklarım vardır. Bir amaç uğruna her türlü zorluğa göğüs gererim. Nevit Kodallı her derste ne kadar kabiliyetsiz olduğumu, benden ne şef, ne piyanist, ne de besteci olamayacağını söyler dururdu. Allah rahmet eylesin, Nevit Hoca kimseyi beğenmez, hatta Bellini, Chopin, Verdi, Rahmaninov için *"en pespaye melodileri yazan adamlar"* derdi. Bu nedenle beni aşağılamasını da pek takmadım sanırım.

Beethoven'in 3. Senfoni'sini dinlerken şef olmaya karar verdi

Şef olma kararın ne zaman netleşti?

Orta üçüncü sınıftayım. Beethoven 3. Senfoniyi dinliyorum. O kadar kaptırmışım ki, kendimi yönetirken buldum. Fakat baktım ki, bazı yerlerini daha değişik istiyorum. Bu nasıl olabilir, diye düşündüm. İşte o an, şef olmayı kafama koydum.

Yarı zamanlı olduğun için aynı zamanda Anadolu Lisesine de devam ediyordun değil mi?

Evet. Yarı zamanlı öğrenciliğimin ilk senesinde, hocalar bendeki yeteneği gördükleri için tam zamanlıya geçmemi önerdiler. Kompozisyon bölümüne 17 yaşından sonra öğrenci almıyorlardı ve bu son şansımdı. Çok çalıştım ve kazandım.

Sonra düşündüm; bir şef aynı zamanda iyi piyanist de olsa iyi olur. Bir gün Beethoven sonat çalacağım diye tutturdum. Kafamdaki orkestra sesini Beethoven'le yakalayabiliyorum çünkü. Piyanoyu orkestram gibi hissetmemde hocam Nimet Karatekin'in katkısı büyüktür. Beni *"Bak burası trombonun cevabı. Burada yaylıların arşesini duymalısın"* gibi sözlerle çalıştırırdı.

Fransa'ya gidişin nasıl oldu?

Bir kaç kez Verda Erman'a çalmıştım. Çalışımı kişilikli bulmuştu, *"Fransızlar* müzikte kişiliğe *pek önem vermezler. Sen bence İngiltere'ye git"* dedi ve Northern College Of Music'in benim için uygun olduğuna karar verdi. Kayıtlarımı yollayarak başvurdum ve kazandım. Fakat o yıl Çiller Hükümeti zamanında büyük bir devalüasyon yaşanınca, İngiltere'ye gidişim hayal oldu.

Bu olaydan bir süre sonra bir gün yolda giderken Ahmet Kanneci ile karşılaştım. *"Ne yapıyorsun?"* diye sordu. Ben de anlattım gelişmeleri. *"Boşver İngiltere'yi. Ben seni*

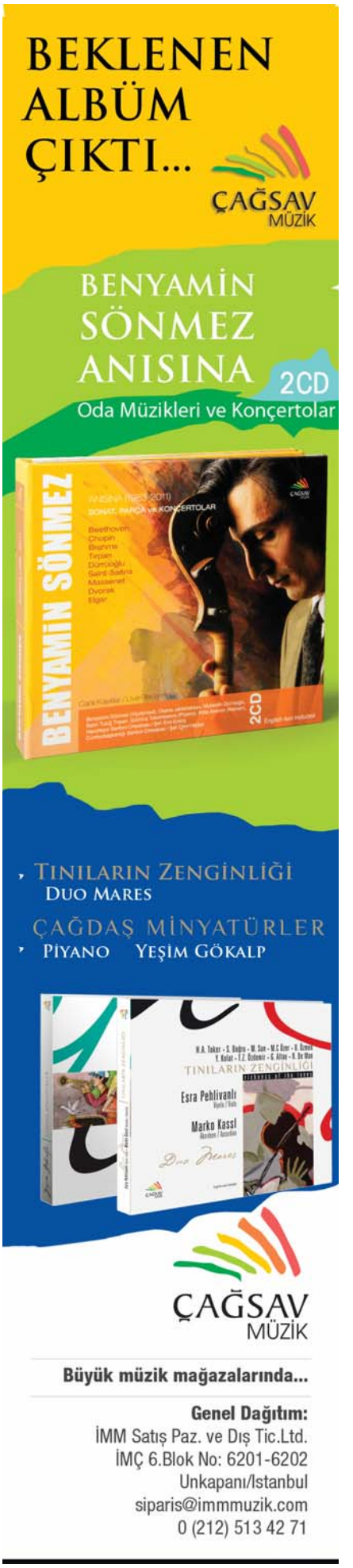

Bir orkestra şefi, kafasının içinde müziği bilmiyorsa, ne yaparsa yapsın fark etmiyor. El-kol son aşamada önemli.

Fransa'ya yollayayım. Besteci ve şef bir arkadaşım var. Seni bir dinlesin" dedi. Söylediği kişi Türkiye'ye konsere geldiğinde beni dinledi ve kabul etti. O gün başka bir sokaktan gidiyor olsaydım Ahmet Kanneci ile karşılaşmayacak ve Fransa'ya gidemeyecektim belki de.

Fransa'da bir sene kaldım. Şubat tatili için Türkiye'ye geldiğimde Rengim (Gökmen) Hoca *"Bizim burada şefe ihtiyacımız var. Bir an önce bitir de gel artık"* dedi. Bu durumu Fransa'daki hocama anlatınca *"Ah, opera en harika şey! Derhal iki kat hızlanıyorsun ve buradaki programları bitiriyorsun"* dedi. Sürmenaj olacaktım neredeyse!

İyi bir şef olduğun zaman ülkene git, ülkende hizmet et

Şefliğe ilk kiminle ve nasıl başladın?

Konservatuvarda öğrenciyken, Beethoven'in 3. Senfonisini yönetmek için (yine Beethoven 3, dikkatinizi çekerim!) CSO'ya harika bir şef geldiğini duydum ve hemen onu seyretmeye gittim. Gilbert Varga idi, gerçekten muhteşemdi. Yanına gittim. Uzunca sorguya çekti beni. *"Niye şef olmak istiyorsun? Sence şef ne demek?"* Ve çalışmalara başladık. Meğer o sırada beni alıp alamayacağına karar veriyormuş. Bir haftanın sonunda beni öğrencisi olarak kabul etti. Ama dedi ki: "İyi bir şef olduğun zaman ülkene git, ülkende hizmet et."

İlk orkestra karşısına çıktığında neler hissettin?

Evimde gibi hissettim kendimi! Fakat orkestra şefliği, ayna karşısında kayıttan yöneterek değil, podyumda öğreniliyormuş! Bir orkestra şefi, kafasının içinde müziği bilmiyorsa, ne yaparsa yapsın fark etmiyor. El-kol son aşamada önemli. Varga'nın bir sözü vardı. *"Bir baletle bir orkestra şefinin arasında ne fark var? Orkestra,* şef vurduktan sonra hareket eder. Balet *ise orkestra çaldıktan sonra hareket eder. Estetik ol, ama sakın balet bir şef olma. Orkestrayı hep sen yönlendirmelisin. Hep bir adım önde olmalısın."*

Fazıl Say-İbrahim Yazıcı tartışması

Fazıl Say ile uzun süre birlikte projeler yaptınız. Fakat internet üzerinde yürüyen bir tartışma nedeniyle konuşmuyorsunuz. Bunun sanat adına bir kayıp olduğunu düşünüyorum.

Fazıl sadece Türkiye için değil, dünya için çok önemli bir müzisyen. Çünkü hiç kimse gibi çalmıyor. Nev-i şahsına münhasır. Fazıl'da öyle bir şey var ki, çalışarak olacak şey değil. Türkiye'de ciddi bir topluluk onun peşinden geldi. Gülben Ergen dinleyenler bile merak edip Fazıl'ın konserine geldiler, geliyorlar.

*"Bu çıkışı yaptın. Ne oldu, dinleyiciler mi arttı? Türkiye'deki arabesk yaşam biçimi mi değişti?"*diye eleştirmiştim. Sırf meraktan Fazıl'ı ve dolayısıyla klasik müziği dinlemeye gelenler tepkili oldukları için konserlerine artık gelmezler, diye kaygılandım. Kazanılmış dinleyicinin elden kaçması olasılığı karşısında çok üzüldüm.

Bu konuyu yüz yüze konuştunuz mu?

Hayır. Çünkü ilk sert çıkış ondan gelmişti. İnternet sitesi üzerinden geldiği için ben de oradan yazdım. Kendi adıma pişmanım, ama keşke Fazıl da öyle yapmasaydı.

Bu yaşımda öğrendiğim şey asla "asla" dememek gerektiği... İki ay önce Almanya'da ***Nâzım Oratoryosu***'nu yönettim. Çıkan eleştirilerde, Fazıl Say eserleri spesiyalisti olduğum yazıldı. Yalan mı? Hayır. Edition Schott, eseri yeni basmıştı ve pek çok nota hatası vardı. Provada yanlış sesleri teker teker düzelttim.

Konser esnasında seyircinin de kendini serbest bırakabilmesini ve orada anlatılan hikâyeden, kendi hikâyelerini görmelerini sağlamaya çalıştığımı söyleyebilirim.

Çünkü eseri kafamın içine kaydetmiştim.

Fazıl'ın besteciliği hakkında olumsuz görüşler de var. Sen ne düşünüyorsun bu konuda?

Nâzım'ın şiirlerini okuma yazma bilmeyen biri anlar. Bir topluluğun önünde okusanız o topluluk galeyana gelir. Demek ki onun müziği de ışıl ışıl olmalı. Fazıl *"Oratoryoda müzik şiirin önüne geçmemeli. Onu paralel şekilde anlatmalı"* der. ***Nâzım Oratoryosu*** da bence öyle bir şey. Kimilerine göre evet, popülist. Fazıl anlaşılmayacak bir şey yazsaydı, *"Bravo Fazıl! Hiç kimsenin anlamadığı bir şey yazdın!"* diye tebrik edeceklerdi. Oysa ne zaman seslendirilse seyirci her zaman salonu doldurdu. Seyirci samimiyeti her zaman anlar.

Reiki ve sonrası

Senin manevi bir tarafın da var. Ne zaman fark ettin?

Ablam henüz Türkiye'de bilinmezken meditasyon ve yoga yapıyordu. *"M*üzik bu çocuğun karmasında var demek ki. Bu kadar istiyorsa diyecek bir şey yok" diyerek bana çok destek olmuştu. Yıllarca onun okuduğu kitapları okudum. Daha o yaşlarda bu konulara yatkınlığım vardı. Daha sonraları anladım ki, orkestra şefliği egosantrik bir meslek ve benim "ego"dan kurtulmam için başka şeyler de yapmam gerek.

Askerlikte bir gün elimi sakatlamıştım. GATA'ya sevk etmek istediler, fakat adını birçok arkadaşımdan duyduğum Musa Kocatepe'ye gitmek istediğimi söyleyerek izin aldım. Fizyoterapistliğinin yanı sıra aynı zamanda Reiki master'ı olduğunu biliyordum. Onun tedavi seansları benim başka bir spiritüel durumla karşılaşmamı sağladı: Bazen kötü gibi görünen olaylar iyi şeyleri doğurur.

İki, üç sene içinde Reiki master'ı oldum. Profesyonel anlamda yapmıyorum ama pek çok insana yardımcı olmaya çalışıyorum. Bu süreçte hem ego bazlı düşüncenin ne kadar zayıf ve zavallı olduğunu, hem de hayatta hiç bir şeyi kontrol edemeyeceğimizi öğrendim. Dünyanın dönüşünü kontrol edebilir miyiz?

Hükmederek orkestra şefi olunmaz

Hayatta nasıl bir misyonun olduğunu düşünüyorsun?

Ne kadar çok insana ulaşabilirsem o kadar mutlu olacağım. Böyle bir görevim olduğuna inanıyorum. Müzik bir araç sadece, ama en iyi yapabildiğim şey. Sevgi ise en yüksek enerji. Müzik yaparken enerjim çok yükseliyor ve bu işi severek yaptığım görünüyor. O yüzden insanlara bu yolla ulaşabileceğimi düşünüyorum.

İnsan neden orkestra şefi olmak ister? İnsanlara hükmetmek için. Ama hükmederek bu iş olmaz. Orkestra üyeleri serbestlik içinde kalmalı ve ruhları birleşmeli. Konser esnasında seyircinin de kendini serbest bırakabilmesini ve orada anlatılan

hikâyeden, kendi hikâyelerini görmelerini sağlamaya çalıştığımı söyleyebilirim. Herkes aynı hikâyenin içinde ortak bir titreşime ulaşıyor. Kitle aynı tınıya ve aynı titreşime geldiğinde, yaratıcı enerji yükselerek açığa çıkıyor ve insanlar güzel bir enerjiyle ayrılıyorlar konser salonundan.

Gelecekteki projelerin neler?

Klasik repertuvarın büyük bir kısmını elime almış durumdayım. Ya daha olgun bir anlayışla ikinci turlara başlayacağım, ya da yepyeni şeylere yöneleceğim. Ama şu sıralar şefliğimin yanı sıra çok samimi bulduğum oda müziği alanına daha fazla yönelmek istiyorum.

Selva Erdener'le yapacağımız iki yeni albüm çalışması var. Birincisi, Turkuvaz Kentet ve Selva ile. Türk bestecilerinin eserlerinden oluşuyor. İnsan sesinin oda müziğine katılmış olması bambaşka bir renk katıyor. İkincisi ise, bu sezon kaydedeceğimiz ***Düşlerimin Toprağı*** albümünün devamı. Tamamen genç Türk bestecilerinin şarkılarından oluşan bir repertuvar hazırlayacağız.

2005 yılında İtalya'dan Şövalyelik Ünvanına layık görüldün. Bu yıl da Andante Dergisi'nin düzenlediği "Donizetti Ödülleri"nde en iyi şef ödülünü aldın. Ne söylemek istersin?

Tabii çok gurur verici, ama bu işte "en iyi" diye bir şeye inanmıyorum ve katılmıyorum. Önemli olan insanın kendisini bulabilmesi...

Fotoğraf: Serkan Kalfa